

דעם רבינ'ס

איכס

אמור (קדושים בחו"ל)
תשפ"ב
גליון 91

דער ריינער קוואל

אײערע קינדער זאלט איר מודיע זײן
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

קומט אן ציילט ער ממש די טעג און שעה'ן, ער פאקט זיך שוין איין זיין טעשעלע נעבן זיין בעט גרייט, פונקט דאס איז די מצוה פון ספירת העמר. יעדעס יאר גייען מיר ארויס פון מצרים. יעדעס יאר גייען מיר אדורך פארשידענע סארטן חלישות הדעת פונעם יצר הרע וואס שטארקט זיך אויף אונז מיט אלע סארטן נסיונות און איינרעדענישן, אלע סארטן זאכן וואס דאס איז פאקערט פון רצון השם, אבער אלע יאר פסח גייען מיר ארויס פריי פון די אלע "מצרים".

נאך פסח הייבט זיך אן די עבודה פון זיך רייניגן און מטהר זיין מיר זאלן קענען זיין גרייט צו באקומען די הייליגע תורה. און דער אויבערשטער מיט זיין גרויס רחמנות האט אונז געגעבן די מצוה פון "ספירה", ווען מיר בענקען און גלוסטן און

האפן, "ווען וועל איך שוין באקומען די הייליגע זיסע תורה?".

יעדן טאג וואס מען ציילט די ספירה פון דעם דאזיגן טאג, גייען מיר גלייך ארויס פון איין טויער פון טומאה און מען דערגרייכט איין שער פון די קדושה. אזוי ציילט מען טאג נאך טאג, מען ווארט און מען האפט אויף דעם טאג פון מתן תורה. מיט די מצוה באקומען מיר כוחות צו אויסווארטן און

איין טאג אינדערפרי קומט אריין דער רבי אין פתח מיט איין שמחה און רופט אויס מיט אן איבערראשונג: "קינדער אפאר וואכן ארום גייען אלע קינדער פארן צו גאר א געשמאקע נסיעה אין גליל צו די מקומות הקדושים און נאך גאר אינטערעסאנטע פלעצער".

"וואו? וועלכע טאג? וואס דארף מען מיטעמען?" שרייען אויס אלע קינדער אינאיינעם, ווי זיי וואלטן זיך אפגעשמועסט בעפאר וואס מען דארף פרעגן! נאכדעם וואס דער רבי האט זיי אנטיפלעקט דעם סוד וועלכע טאג מען גייט פארן, האבן אלע קינדער זיך גענומען ציילן די טעג. יעדן

טאג וואס גייט פאר איבער, ווערן זיי מער און מער אויפגעלעבט, לוסטיג און פרייליך. און ווארטן שוין קוים אויף דעם גרויסן טאג!

אויף מיר, אידישע קינדער ווארטן אויף גאר א גרויסן טאג. מיר געפינען זיך אין

די ספירה טעג, אזוי אויף אין די וואכעדיגע פרשה [אמור] האבן מיר א פסוק וואס מיר קענען שוין זייער גוט "וספרתם לכם ממחרת השבת... תספרו חמשים יום". דארף מען פארשטיין וואס איז דער ענין פון ספירה, מען ציילט טעג וואספארא סארט מצוה איז צו ציילן איין טאג און נאך א טאג?

נאר אזוי ווי אין דעם אויבערדערמאנטן משל, אז ווען א קינד ווארט אויף א זאך וואס ער גלייכט זייער, און ווי נענטער דער טאג פון די נסיעה

לוי'ה אזוי: 'דא פירט מען א איד וואס האט געדורקט דעם ספר ספורי מעשיות!' ~ ~ ~

עס איז אמאל געווען א פשוטער איד, א ברסלב'ער חסיד וואס זיין זון איז זייער קראנק געווארן ל"ע און האט גאר שטארק געליטן אויף זיינע פיס, ביז זיינע פיס האבן ליידער אויפגעהערט צו ארבעטן און דאס קינד האט מער נישט געקענט גיין אויף זיינע פיס.

ווען דער איד איז געקומען צום הייליגן רבי'נס קבוץ אויף ראש השנה האט ער געשלעפט דאס קינד אויף זיין רוקן, אזוי האט ער אים געברענגט צו ציין שלעפנדיג אויף זיך. דער ציין איז פול, עס ווירבלט מיט די הונדערטער חסידים וואס קומען זאגן דעם 'תיקון הכללי' און וודוי דברים, יעדער איינער האט זיינע אייגענע עבודות, אבער אלע זענען דא פאר אייו ציל, פאלגן דעם רבי'נס בקשה וואס ער בעט זיך אזוי ביי אונז: "קיינער טאר נישט פעלן, מיין ראש השנה איז גרעסער פון אלעס!".

אזוי ווארט דער איד ביז די לעצטע שעה'ן פון ערב ראש השנה ווען אנשי שלומנו זענען געגאנגען אין קלויז דאווענען מנחה, [נישט אזוי ווי היינט וואס דער ציין איז פול מיט מענטשן אפילו ראש השנה, ווייל יענע יארן איז דער ציין געווען אויף א ליידגע פעלד, א בית הקברות] יעצט ווען דער ציין איז געווארן ליידג האט דער איד זיך אראפגעבויגן צו דער ערד ער נעמט צוזאם די שטויב וואס ליגט אונגעלייגט אויף די באלאטעס פונעם ציין און לייגט דאס ביי איין ווינקל פונעם ציין.

ער נעמט אראפ דאס קינד פון זיך, און טוט אים אויס זיינע שיק, די פיס פונעם קראנק זון שטעלט ער אריין אין דער שטויב, און... דאס אומגלויבליכע איז געשען... אן אפענער נס! דער קראנקער וואס האט ביז יעצט נישט געקענט רירן זיינע פיס האט אונגעווינליכער מענטש!

ארויסגייענדיג פון ציין איז ער שוין געגאנגען נאךמאל, ווי ער וואלט קיינמאל נישט געווען קראנק!

אונזערע לייט זענען געווען א געוואוינט אין די לשונות פון הייליגן רבי'נס ספרים בפרט אין ספר המדות און ספורי מעשיות א.א.וו. אז ווען אונזערע לייט פרעגן זיך פרעגן שאלות און ענטפערס אין זייערע שמועסן און ווערטלעך זענען געווען אריינגעמישט די ווערטער און לשונות פון דעם רבי'נס ספרים.

עס איז געווען אמאל ווען איינער פון אנשי שלומנו האט געבארגט געלט פון ר' משה ירוסלאבסקי ז"ל צו קענען איינקויפן אויף צרכי שבת, דער איד גייט צו צו ר' משה בעטן אן הלוואה, רופט זיך אן ר' משה מיט א זיסן שפראך אויף דער אידישער שפראך דעם שטיקל פון די מעשה פון 'מלך און קיסר', וואו עס ווערט דארט דערציילט אז "ביי די גזלנים איז געווען פארשריבן אלע גנבות און גזלות אפילו דער דאטום ווען מען האט דאס גע'גנב'ט" ר' משה עפנט זיין ביכל און בליקט אריין צו דער איד איז געבליבן שולדיג צו נישט, הערשט נאכדעם האט ער אים פארבארגט דאס געלט.

~ ~ ~

איינמאל ווען דער חדושי הרים זצ"ל איז געווען אויף א ברית האט ער דארט באמערקט דעם ספר 'ספורי מעשיות', ער האט זיך געשטעלט אין א זייט און זיך פארטון אינעם ספר שטייענדיג אזוי עטליכע שעה! דערנאך האט ער זיך אנגערופן: "אין די ערשטע מעשיות האב איך נאך עפעס פארשטאנען, אבער די לעצטע מעשה פון די זיבן בעטלערס האב איך שוין גארנישט פארשטאנען. נאך האט ער צוגעלייגט [לויט איין גרסה], אז ווער עס פארשטייט די לעצטע מעשה קען ער וויסן דעם סוד פון די גאולה!

~ ~ ~

נאכן דרוקן דעם ספר ספורי מעשיות האט זיך ר' נתן אנגערופן: "מען ווען מיר אויסלויבן ביי מיין

א טאבע-שפיל וואס צעמישט!!

איין אעשה'ס

זעט באשעסענדיג באווייט וואונדער

פאר זיינע איבע קינדער

איך הייס 'הנדא'. פאריגע וואך האב איך געלערנט אין שול, אינמיטן קומט צו מיר דער יצר הרע ער זאגט מיר: "הער אויף צו לערנען, גיי אהיים אין שטוב זיך שפילן מיט שפילערייען". אבער איך האב געלערנט ווייטער די הייליגע תורה.

ווידער קומט דער יצר הרע מיט זיין געשליפן צינגל: "עס לוינט דו זאלסט אהיימיגין אין שטוב, עס ווארט דיך דארטן אפ פעסטע זאכן!", האב איך זיך גענומען נאך פלייסיגער לערנען. זאכדעם האט איך פארמאכט די גמרא און געעפנט א חמש, דער יצר הרע קומט ווידער פון א הינטער טיר מיט א געשריי: "לערן דאס נישט! עס איז דא אינטערעסאנטע שפילערייען אין שטוב!". אזוי האב איך - געלויבט דער אויבערשטער

- מצליח געווען נישט צו קוקן אויף זיין זייט און געווינען די מלחמה...

דאס יאר פאר פסח, האט מיין טאטע מיר געקויפט א שפיל וואס מען דארף זיך זייער גוט אויסקענען מיט דעם, שביעי של פסח האב איך זיך געשפילט מיט דעם אבער איך האב נישט געקענט כאפן וויאזוי מען געווינט דעם שפיל, האט מיין טאטע מיר דערמאנט די עצה פון רבי'ן אז מען קען בעטן פון באשעפער אפילו אויף אזא זאך, איך האב טאקע גלייך מתפלל געווען איך זאל כאפן וויאזוי דער שפיל גייט, און ברוך השם איך בין אנגעקומען ביזן סוף..

השלה על ה'

איך בין געווען אין געשעפט און איך האב נישט געטראפן די עסן וואס איך האב געדארפט איינקויפן, האב איך געדאוונט צום אויבערשטן און דער אויבערשטער האט מיר געהאלפן. א איד האט מיר צוגעוויזן וואו עס ליגט די זאך וואס איך האב געדארפט קויפן.

נאך א מעשה וויל איך דערציילן. דער גבאי פון אונזער שול האט געבעטן איך זאל גיין בייטן די מילך פון שול וואס איז שוין געווען פליא, עס איז מיר געווען זייער שווער צו שלעפן, האב איך געבעטן דעם באשעפער אז איינער זאל מיר העלפן. נאך מיין תפלה איז צוגעקומען צו מיר א בחור און געהאלפן שלעפן ביז דער שול.

נחמן יוסף

דעם

בנימל אשיות

המשך פון זייט 2

די עלטערע פון אונזערע לייט האבן זיך זייער געוואונדערט און פרעגן דעם טאטן מיט גרויס נייער: "פון וואו האסטו גענומען די סגולה מיט די שטויב?" מיט א פשוטע תמימות ענטפערט דער איד: "דער רבי אליין זאגט דאך דאס! איז די מעשה פונעם חגר - די דריטע מעשה, שטייט דאך אז די זון שמועסט מיט די לבנה וועגן די שטויב וואס איז א רפואה פאר די פיס, 'בכך זאלסטו אהיו גיין, ווארן דאך איז דא אסאך פול - שטויב וועסטו האבן איין רפואה אויף די פיס' ווען דער חגר וואס קען נישט גיין הערט זיך אונטער זייער שמועס!".

די מעשה האט רבי מרדכי פון באבאריניץ פארציילט פאר רבי לוי יצחק בענדער זכרונם לברכה.

בס"ד
לכבוד די חשובע
מערכת פון דעם
רבינ'ס ליכט.

ביי דעם
געלעגענהייט וויל
איך אויסדריקן
מיין הכרת הטוב
צו אייך פאר די אלע שיינע גליונות וואס
איר געבט ארויס וואך נאך וואך. און
יעצט נאך דער גאר שיינער 'סיום סיפורי
מעשיות' וואס איז אפגעראכטן געווארן
פארגאנגענעם חול המועד שפיר איך אז
איר האט אונז טאקע געגעבן א מתנה וואס
איז אומשאצבאר.

מיינע קינדער האבן שטענדיג די סיפורי
מעשיות אויף זייער ליפן. וואס אימער עס
קומט פאר אין הויז, האבן זיי גלייך עפעס
צוצוגעבן וואס דער רבי האט געזאגט אויף
דעם. צום ביישפיל, ווען מען זוכט עפעס
אין שטוב זאגן זיי, "מען דארף אויפזוכן די
פארלוירענע בת מלך...", ווען עפעס איז
נישט געלונגען איז עס ווי די "דריי עקיגע
שיכעלע פונעם תם", ווען מען דארף געלט
טוט מען וואס דער בעל תפילה האט
געטון... א.א.וו.

אזוי אויך אלע אנדערע לימודים פון רבי'ן.
בכלל איז אונזער הויז געווארן איינגעזאפט
מיט דעם רבינ'ס דיבורים און עצות. "11",
"13", "41", דאס זענען די נומערן פון די
קארטלעך וואס מען שרייט אויס ווען מען
וויל דערמאנען דעם רבי'ן דיבורים. צב"ש:
איך זאג פאר א קינד, "געב אבאכט ווי אזוי
דו עסט, דיין העמד ווערט שמוציג"

" נומער 60!"

"א ברסלבער אינגל פירט זיך אויף מיט דרך
ארץ"

"נומער 41!"

און ווען מען דארף אריינברענגען א שיסל
שמהה..

"נומער 31!"

דעם רבינ'ס ספרים זענען מער נישט בלויז
אין ספרים שאפע שיין אוועקגעלייגט. ס'איז
אין אונזער וועזן אין טאג טעגליכן לעבן!
אנשטאט איך זאל דארפן נאכלויפן די
קינדער מיט דעם רבינ'ס מעשיות און
אריינבאקן אין זיי די אלע עצות, קומען זיי
צו מיר און שמועסן דערוועגן.

אזוי אויך די וועכענטליכע בחינות אויף
סיפורי מעשיות מוז איך זיי נישט הייסן טון
זיי בעטן זיך פון מיר אז איך זאל זיי העלפן.

איין פרייטאג נאכמיטאג האט מיין זון
געמאכט די בחינות. איין שאלה האט ער
נישט געוואוסט און ער האט געוואלט אז
איך זאל אים העלפן דערמיט.

"ס'איז פרייטאג, איך בין יעצט פארנומען,"
האב איך אים פראבירט צו מסביר זיין. אבער
ער האט נישט פארשטאנען די שאלה,
האט ער מיר פארשפראכן אז ער וועט
אלעס העלפן פאר די מאמע אז מען זאל
האבן צייט אים צו העלפן מיט די תשובות.
ער האט ארויסגענומען דעם ספר סיפורי
מעשיות און אויפגעמישט גרייט אויף דעם
עמוד אז איך זאל אים שנעל קענען געבן
די תשובה. און ווען איך האב אים געהאלפן
איז ער געווען איבערגליקליך אז ער האט
נאכאמאל געקענט מאכן די גאנצע בחינה.

דאס איז אייך צו פארדאנקן וואס איר לייגט
אריין אזויפיל חשק אין די קינדער אז זיי

זאלן וועלן לערנען דעם רבינ'ס ספרים מיט
געשמאק און לעבן מיט דעם!
אשריכם!
א ברסלב'ער משפחה פון בית שמש

געפינט מען אז ער האט זיי מגלה געווען נאך
חידושי תורה, אפילו ביים תנא אלוקי איז
דא אזא בחינה כל שכן ביי אזעלכע פשוט'ע
מענטשן ווי אונז קען דאס געבן א שטופ אויף
פאראויס.

נ.ב. די תכלית פון די קארטלעך איז אז מען
זאל באקומען די חשק און מיט די יארן וועלן
בעז"ה די קינדער געדענקען די תורות פון
ליקוטי מוהר"ן און שיחות הר"ן אויפן 'אות'
וואו עס שטייען די אלע הייליגע עצות.

אויף אייערע קינדער קען מען זאגן אשרי
יולדתו!

א גרויסן דאנק פארן נעמען די מי, א גוט ווארט
קען אלעמאל צוהעלפן! אזוי ווי דער רבי
שרייבט אין תורה קכ"ו אז אין יעדע פלאץ אין
זוהר ווען די חבריא זענען משבח רבי שמעון

מיר אלע ווייסן די מעשה פון רבי עקיבא
דער גרויסער רבי וואס האבן זוכה געווען
אויפצושטעלן פיר און צוואנציג טויזנט
תלמידים און ליידער זענען זיי אלע אוועק
אין א קורצע צייט אין די טעג פון ספירת
העומר. די טעם דערצו שטייט: שלא נהגו
בבוד זה בזה. רבי עקיבא האט נאך דעם
גרויסן בראך צאמגענומען פינף תלמידים,
רבי שמעון בר יוחאי, רבי יהודה בר אילעא,
רבי אלעזר בן שמוע, רבי מאיר, און רבי יוסי
און זיי האבן געזאגט אַנן בחיבותא תליא,
מיר וועלן זיך האלטן צוזאמען און האבן
א ריכטיגע אהבת חברים, נאר אזוי קען זיך
האלטן די תורה, מען זעט טאקע אז מיט
די פינף תלמידים האט ממשיך געווען און
אויפגעשטעלט די תורה אויף די שפעטערע
דורות.

אונזערע לייט פלעגן זאגן אז אַנן איז די
אותיות א'נשי נ'חל נ'ובע, אז מען וויל זוכה

וואס איז דער באדייט פון
אַנן בחיבותא תליא?
וואס מיינט ב'נ'בה?
וואס איז דאס 'אדרא'?

לשכת הגזית. אזוי האבן זיי אוועק געפירט די סנהדרין פון איין פלאץ צום צווייטן.

ווען די חכמים זענען געווען אין יבנה, און זיי זענען געזעצן אויסגעשטעלט שורות אזוי ווי א פּרם - א ווינגארטן, לויט זייערע דרגות.

האבן די חכמים זיך אנגערופן און געזאגט: "עתידה תורה שתשתבח מישואל - די תורה וועט פארגעסן ווערן פון כלל ישראל" האט זיך רבי שמעון בר יוחאי אנגערופן: "די תורה וועט נישט פארגעסן ווערן פון כלל ישראל! עס וועט בלייבן א תורה ביי כלל ישראל".

רבי שמעון האט גענומען אויף דעם אחריות און מרמז געווען אז אין זכות פון די תורה פון דעם זון פון יוחאי וואס די לעצטע אותיות פון דעם פסוק "כי לא תשכח מפי זרעו" איז די אותיות יוחאי" אין זיין זכות מיט זיין הייליגן חבר זוהר וועט די תורה נישט פארגעסן ווערן און מען וועט ארויסגיין פון גלות.

יעצט וועלן מיר רעדן אביסל וועגן די אדרא. אין יבנה איז מען געזעצן שורות שורות. ביי די 'אדרא' זענען די חברים פון רבי שמעון געזעצן אזוי ווי א שייער - א גרן. אמאליגע צייטן אז מען האט זיך אזוי ליב געהאט עס איז געווען אהבת חברים איז מען געזעצן ארום און ארום, אזוי ווי מען זעט נאך היינט אין די חדרים, די קינדער זיצן ארום און ארום, אזוי ווי א פארמאכטע מ"ם אלע קינדער קענען זיך זען.

די אנדערע וואך וועלן מיר בעז"ה ממשיך זיין

זיין צו באקומען פונעם נחל נובע פון הייליגן רבי'ן דארף מען זיך האלטן אינאיינעם. וואס מער מען האלט זיך באחדות קען מען מער מקבל זיין פון די הייליגע צדיקים פון רבי שמעון בר יוחאי און פון הייליגן רבי'ן.

מיר שטייען יעצט פאר ל"ג בעמר וואו מען גרייט זיך צום גרויסן הלולא, עס איז אזא מורא'דיגע שמחה וואס יעדעס איד אפילו גאר קליינע קינדער האלטן מיט די גרויסע שמחה. וואס איז די שמחה אזוי גרויס?! ווייל רבי שמעון איז געווען דער וואס האט מלחמה געהאלטן מיט די רומיים, וואס זיי זענען געווען זיכער ביי זיך אז זיי וועלן אייננעמען די גאנצע וועלט און עס וועט חס ושלום נישט בלייבן קיין זכר פון אידישקייט.

די גמרא אין שבת ברענגט, עס איז דאן געווען נאכן חורבן בית המקדש. "כשבבנסו רבותינו לפרם ביבנה" ווען די רבי'ס פון כלל ישראל זענען אריין אין פרם פון שטאט יבנה, וואס איז דאס פרם ביבנה?! די גמרא זאגט אז די סנהדרין האבן געדארפט גיין אין גלות. ווייל די ערשטע זאך וואס די רומיים האבן געוואלט איז צעברעכן די כח פון גדולי ישראל ווייל די גדולי ישראל האבן א השפעה אויף כלל ישראל, אזוי ווי דער פסוק זאגט: "וקמת ועלית" ווען עס איז געווען עפעס א שאלה ביי אידן איז מען ארויפגעגאנגען אין לשכת הגזית אין בית המקדש און דארט איז אלע שאלות פארגענטפערט געווארן. דאס האבן די רומיים געוואלט צעברעכן, מען זאל

מער נישט האבן אויף וועם ארויפצוקוקן און וועמען צו פרעגן שאלות. דערפאר האבן זיי אוועקגעפירט די סנהדרין פון זייער ארט, זיי זאלן נישט קענען זיין אין

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

שיחות שאחר ספורי המעשיות -

דער ציילט דורך רבינו נחמן מברסלב זיע"א

ה - דער 'צדיק' וואס איז אויף אים ארויפגעפאלן 'עצבות'

[אות א] עס איז באוואוסט: אז 'עצבות', טרויעריגקייט, איז זייער א מאיס'ע מדהו און מ'דארף זיך זייער דערווייטערן דערפון - און מ'דארף זיך אויפ'לעבן און זיך דערהייבן.

ווייל ער דארף וויסן: אז יעדן 'יר' און 'ביג', וואס דער מענטש רירט זיך און רוקט זיך, ווען ער גייט אריין אין עבודת-השם - איז זייער טייער אין אייבערשט'ס אויגן - אפילו ער רוקט זיך בלויז א האר - ווייל וויבאלד דער מענטש איז אין א 'גוף', אין 'עולם-העשרה' - איז דערפאר זייער שווער אויף אים, יעדן ריר און ביגה - דערויבער איז דאס זייער טייער אין אייבערשט'ס אויגן.

[אות ב] און עס איז געווען א מעשה מיט א צדיק: וואס איז ארויפגעפאלן אויף אים א גרויסן 'טרויעריגקייט' [עצבות] און 'שוועריגקייט'! - און ווען ס'איז זיך מתגבר אויף א צדיק, 'עצבות', איז דאס זייער שווער פאר אים - ווייל אויף א 'צדיק', שטארקט זיך דאס זייער פיל!

בזו ס'איז ארויפגעפאלן אויף אים, אזויפיל 'פוילקייט' [עצלות] און 'טרויעריגקייט' - ביז ער האט זיך שוין ממש נישט געקענט אוועקרייזן פון זיין פלאץ, צוליב די גרויסע 'שוועריגקייט' און 'עצבות' וואס האט זיך זייער געשטארקט איבער אים!

און ער האט זיך געוואלט דערפרייען, און זיך דערהייבן - און ער האט זיך מיט גארנישט געקענט דערפרייען און דערהייבן - ווייל מיט יעדע זאך וואס ער האט זיך געוואלט דערפרייען, האט אים דער 'בעל-דבר' געטראפן דערניען 'עצבות'! - ביז ער האט שוין גארנישט געהאט קיין שום זאך מיט וואס זיך צו דערפרייען - ווייל מיט יעדע 'שמחה' וואס זיך געוואלט דערפרייען און זיך אויפהייבן, האט ער אים געטראפן דערניען 'עצבות'!

און ער האט זיך אנגעהויבן צו דערפרייען, מיט די 'שמחה' פון 'שלא עשני גוי'! 'באשעפער, איך דאנק דיר, אז דו האסט מיר נישט באשאפן קיין גוי'! - און דאס איז דאך זיכער, א 'גרויסע שמחה' וואס האט נישט קיין שאץ! - ווייל מ'קען דאך נישט אפשאצן די צווישנשייד און חילוק; טויזנטער און צענדליגע טויזנטער צווישנשיידן, וואס איז פארהאן צווישן די הייליגקייט פון א איד, פון דעם 'נידריגסטן-דיינדיגסטע' - צווישן די שלעכטסט און טומאה פון די 'גוים'!

און אז דער מענטש וועט גוט געדענקען דעם אייבערשט'ס חסדים איבער אים: "אז ער האט אים נישט באשאפן קיין גוי"! - דארף ער זיכער זייער פארגרעסערן זיין 'שמחה' דערמיט! - און דאס איז אזא סארט 'שמחה', וואס אויף דעם איז נישט פארהאן קיין 'עצבות'!

ווייל מ'מילא ווען ער דערפרייט זיך מיט אזא סארט זאך וואס ער טוט אליינס, קען מען נאך טרעפן דערויף 'עצבות' אויף יעדן סארט 'שמחה' - ווייל אין יעדן זאך וועט ער [דער 'בעל-דבר'] אים טרעפן 'חסרונות', כדי אים נישט צוצולאזן זיך צו אויפהייבן און זיך דערפרייען.

אבער מיט דעם זאך פון: 'שלא עשני גוי' - וואס דאס איז נאר פונעם אייבערשטן אליין, ווייל דער אייבערשטער האט דאך דאס געמאכט, אז ער האט רחמנות געהאט אויף אים און אים נישט באשאפן קיין 'גוי' - וויאזוי איז מעגליך צו טרעפן א 'חסרון' אינעם 'דאוויגן סארט שמחה', וויבאלד דאס איז דאך 'מעשה

השם-יתברך אליינס! - ווייל וויאזוי עס זאל נאר זיין [וואס ס'גייט אלץ אריבער אויף אים], איז דאך אבער קאטשיק פארהאן א ריזיגן צווישנשייד, צווישן אים און די גוים, אן קיין שיעור און אן קיין שאץ!

[אות ג] און דער 'אויבנדערמאנטער צדיק' האט זיך אנגעהויבן צו דערפרייען דערמיט [מיט די שמחה פון 'שלא עשני גוי'! - און ער האט 'צוביסלעך צוביסלעך' זיך אנגעהויבן צו פרייען און זיך צו דערהייבן - און יעדן מאל האט ער זיך מער און מער אויפגעהויבן און דערפרייט! - ביז ער איז אנגעקומען צו אזא 'שטארקע און גרויסע שמחה'! אז ער איז צוגעקומען צו 'די 'שמחה' וואס 'משה רבינו' עליוהשלום האט געהאט, בשעת ווען ער איז ארויפגעגאנגען אין הימל צו באקומען די 'לחות' [אבות-דבר-בתן פ"ב ה"א].

און אזוי אינצווישן וואס ער [דער 'אויבנדערמאנטער צדיק'] דערהייבט זיך און דערפרייט זיך אזוי - איז ער געפלוזן אין די 'עולמות', 'עטליכע טויזנטער מייל'! - [דאס הייסט: ער איז געפלוזן בתוך די 'עולמות', און ער האט אנגעהויבן צו פליען פון דעם פלאץ אין 'עולם-הקליון' וואו ער איז געווארן דארט פריילעך - זעה ווייטער.]

און אזוי אינמיטן, קוקט ער זיך אן, און ער [זעהט: אז ער] איז זייער ווייט [העכער] פון דעם פלאץ וואו ער איז געווען פריער!

און ער האט געהאט 'גרויס צער' - ווייל ער האט געמיינט: אז ער וועט אריינפאלן צו עפעס א אנדערן פלאץ! [ווייל וויבאלד ער האט זיך דאך גערוקט העכער, איז אויב ער וועט אראפפאלן פון זיין עבודה - וועט ער דאך אראפפאלן אויף אן אנדערן פלאץ, לויט וויפיל ער האט זיך גערוקט אויבן - זעה בילד ווייטער] - און ס'וועט זיין אויף אים א גרויסן וואונדער [ווען מ'וועט אים זעהן אויף אן אנדערן פלאץ פון פריער - און מ'וועט זאגן: "אז ער איז פלוצלינג עקלם געווארן" [פונעם פריערדיגן פלאץ] - און דער צדיק וויל דאך זיין 'שטענדיג' 'הגענע' לכת' [מכה ה, ח] 'לעבן באהאלטן און באשיידן']! [מילא וויל ער נישט מ'זאל זעהן ווי ער שטייגט און גייט העכער.]

[אות ד] און די 'שמחה' האט אנגעהויבן אנוועקצוגיין ווייל 'שמחה' האט א 'גרעניץ', וואו עס הייבט זיך אן, און וואו עס ענדיגט זיך! - און ווען די 'שמחה' האט זיך אנגעהויבן צו ענדיגן, האט זיך דאס געענדיגט 'צוביסלעך צוביסלעך' - און ער איז געווארן דערנידערט [פון דארט וואו ער איז ארויפגעפלוזן] 'צוביסלעך צוביסלעך'!

און ווען ער איז צוריק אראפגעגאנגען [אראפגעפלוזן] און דערנידערט געווארן, פונעם פלאץ וואו ער איז דארט ארויפגעפלוזן בשעת די [אויבנדערמאנטע ריזיגע] 'שמחה' - איז ער נישט גלייך צוריק אנגעקומען צו זיין ערשטן פלאץ [אין 'עולם-הקליון'] פון וואו ער איז פון דארט ארויפגעפלוזן [זעה אויבן] - [דאס הייסט: אז ער איז נישט אראפגעפלוזן צוריק] אויפן זעלבן וועג-גאנג פון זיין פריער [אויף ארויף] - נאר ער איז גלייך אנגעקומען אונטן [דא אויף דער 'דאוויגער אנטערשטער-וועלט', צום זעלבן פלאץ פון וואו ער איז געווען פריער ווען ער איז] ארויפגעפלוזן [פאר ער איז געווארן גאר פריילעך.]

און דערפאר איז געווען א גרויס וואונדער: אויף דעם וואס ער האט זיך געטראפן, נאכדעם וואס ער האט צוריק אראפגענדיגערט: ווי ער איז צוריק אנגעקומען צו זיין 'ערשטן [זעלבן] פלאץ' [וואו ער איז געווען פאר ער] און ארויפגעגאנגען?! - און פארשטיי גוט! [זעה בילד ווייטער.]

ביז ער איז צוריקגעגאנגען [צוריק אנגעקומען] צום זעלבן פלאץ וואס ער איז קודם דארט געווען [בשעת ער איז געווען בעצבות.]

און ער מוקט זיך אן, און ער זעהט: אז ער איז ממש אויפן זעלבן פלאץ וואו ער איז פריער געווען! און אז ער האט זיך נאך גארנישט אנוועקערקט פון זיין פלאץ! נאר אפשר אזוי'ווי א 'האר', וואס א מענטש קען דאס נישט אפשאצן, נאר דער אייבערשטער!

און דאס איז געווען א גרויסן וואונדער אין צדיק'ס אויגן: "אז ער איז דאך אזויפיל געפליגן אין די 'עולמות', און דא אונטן האט ער זיך גארנישט גערוקט!"

האט מען אים געוויזן: אז ס'איז אזוי טייער אין דעם אייבערשטן אויגן, יעדן קליינעם 'ריר' און 'בייג' וואס דער מענטש רוקט זיך אויף דער וועלט, אפילו קלענער פון א 'האר'! - אז 'טויזנטער און צענדליגער טויזנטער עולמות און מייל', זענען נישט ווערט [האבן נישט אזא גרויס השיבות] קעגן דעם! [דאס הייסט: אז דא אונטן ווען מ'רוקט זיך א קליין פיצעלע, און מ'קומט נאר אן צו 'עפעס א לייענס קדושה', אפילו נאר 'אזוי קליין ווי א 'האר' - איז דאס נאך סאך מער טייערער, ווי 'טויזנטער און צענדליגער טויזנטער עולמות' דארטן אויבן אין הימל (לפני-העולמות, הוליהמער, יג. וראשית-הגוה, ה. א.א.)

[אות ה] דאס צו פארשטיין [דאך מען וויסן] אז ס'איז באוואוסט: אז דער אדזיגער 'גשמיות' וועלט, איז נאר א 'מיטל פונקט' אינמיטן די 'גלגלים', ווי ס'איז ערמקלעך דורך די 'בעלי-התכונה' [הקמת אסטראנאמיע, די באג פון די זון, לבנה, און שטערנס - זעה: 'רמב"ם' הלכות קדושה-החדש; ספר-התכונה פון רבי חיים וויטאל] - און פלישן קעגן די 'עולמות-העליונים', ווערט די 'גאנצע וועלט' זיכער נישט באטראכט, מער ווי א 'פינטעלע'!

און ס'איז באוואוסט: אז אלע 'שטרין' וואס דו וועסט ציען פונעם 'מיטל פונקט' - זענען זייער נאנט ביים 'פונקט', איינס צום אנדערן, און ווי מער זיי דערווייטערן די פונעם 'פונקט', ווערן זיי מער דערווייטער אויבן איינס פונעם אנדערן!

און אזוי אויך ווען די 'שטרין' דערווייטערן זיך גאר אסאך פונעם 'פונקט', דערווייטערן זיך דאן אויך די 'שטרין' איינס פונעם אנדערן, גאר שטארק! כאטש וואס אונטן ביים 'פונקט' זענען זיי נאנט איינס צום אנדערן - אזוי ווי עס צייגט דאס דאזיגן בילד: 8

קומט אויס: אז אויב וועט ער זיך אויסמאלן פונעם פונקט, זיינע געדאנקען: ווי עס ווערן געצויגן 'שטרין' פון דעם 'אונטערשטן וועלט', אפילו גאר ביז די 'גלגלים' - קומט דאן אויס: אז אפילו אויב ער גייט נישט אונעק פון זיין פלאץ, נאר [אזוי ווייניג] ווי א 'פאדעם' - פונדעסטוועגן: דארט אויבן ביי די 'גלגלים', ווערט ער דערווייטערט פון דעם [ערשטן] פלאץ וואו ער איז דארט געווען פריער, קעגנאבער זיין קאפ - ווערט ער זעצט דערווייטערט 'שטליכע אויבזשען מייל, לויטן שטאך פון דאס גרויסקייט פונעם 'אויבערשטן גלגל' קעגנאבער דעם 'אונטערשטן וועלט', ווי באוואוסט - ווייל ס'איז דארטן אריינגעזעצט [אינעם גלגל], 'שטערנס', גאר אן קיין צאל, און יעדן 'שטערן' איז בערך אזוי גרויס ווי דער 'דאזיגער וועלט', און נאך גרעסער! [זעה נאך אין 'לפני-העולמות', עריבני-חומות ה.ב.]

[אות ו] פלישן ופלישן ווען ער וועט זיך אויסמאלן אין זיינע געדאנקען: ווי די 'שטרין' ווערן געצויגן ביז די 'עולמות' העליונים - וואס אלע 'גלגלים', זענען גארנישט קעגן זיי - קומט אויס: אז ס'איז נישט דא קיין שאץ צו די 'וויסקייט' [העכערקייט] וואס ער האט זיך דערווייטערט [העכער געווארן] דארט אין די 'עולמות-העליונים', דורך א קליין פיצעלע 'וויסקייט' [העכערקייט], אפילו בלויז 'ווייניגער ווי א 'האר' וואס ער האט זיך דערווייטערט [גרעקס גערוקט העכער] ווייל דאס קען דאך גאר דער אייבערשטער אליינס אפשאצן - מיט דעם אלעמען: דארטן אין די 'עולמות'

העליונים', איז ער דערווייטערט [העכער] געווארן 'עטליכע טויזנטער עולמות און מייל'!

און פלישן ופלישן ווען דער מענטש גייט 'איין מייל' אדער 'עטליכע מייל', אין 'עבודת-השם'! דעמאלט איז: 'עין לא ראתה' וכדו' [נשעה לחפחה לו] [נשעה סה, ג.]! 'קיין שום אויג, הויף דער אייבערשטער אליינס - קען נישט זעהן דאס אויפט וואס ער וועט מאכן, פאר די וואס האפן צו איינס'!

[אין 'חיי-מות' סה, שרייבט רבי נתן ז"ל: די מעשה פונעם צדיק וואס איז איינמאל אריינגעפאלן אין א 'גרויסן עצבות' וכדו', וואס איז געשריבן אין 'ספרי-משניות' פונקט ווי אויך דאס געהערט פונעם רבי'ס מיל - האב ארץ געהערט פון איינעם פון 'אונטער-לייט': "אז ער האט געהערט דעם 'דאזיגן מעשה' פונעם רבי'ס מיל, אין אביסל א 'אנדערן נוסח'! - און אויך איינע 'סיפור' הפשטה' איז געווען אביסל א 'ענדערויג' וכדו']

אז עס איז געווען א צדיק, וואס איז געווען אין זייער א גרויסע מדרגה - וואס ער איז געווען פון די 'בעלי השבון-הנפש', וואס יעדן טאג האט ער זיך געמאכט א 'שבון-הנפש': 'צו ער האט דעם היינטגן טאג, ריכטיג געדינט דעם אייבערשטן בשלמות, לויט זיין שטייגער שטייגער'! - און ער האט אויסגעטריבן די זאכן וואס ער האט געדארפט טוהן אין דעם היינטיגן טאג און ער האט געפונען: אז ער האט נישט יוצא געווען יודי-הובנו בשלמות איינע דאזיגן טאג!

למשל: ער האט געדארפט ארוםגיין אין שטוב 'אהין און אהער', אזויפיל מאל וויפיל ער האט געדארפט לויט זיין 'הויכן השגה'! - און אין יענעם טאג איז ער נישט אזויפיל ארוםגעגאנגען אין שטוב, ווי עס פאסט לויט זיין מדרגה!

און דורכדעם איז ער זייער אראפגעפאלן אין זיינע געדאנקען - ביז ס'איז א שוין נישט מעגליך געווען זיך אויפצולעבן! - ביז ער האט זיך מוחה געווען מיט דעם וואס ער האט זוכה געווען: 'שלא עשני גוי', 'באשעפער, אויך דאנק דיר, אז דו האסט מיר נישט באשאפן קיין גוי'!

[שרייבט רבי נתן]: און פון דעם וועסט פארשטיין: די מעלה און די גרויסקייט פונעם דאזיגן צדיק, איז גרויס געווען - אז ער האט געהאט אזוי ווייניג עבודה מיט דעם וואס ער איז געגאנגן 'אהין און אהער' אין שטוב - אז ווען ער האט נאר אביסל פארמינערט פון דעם דאזיגן עבודה, לויט זיין זיידע, האט ער אזוי שטארק מצער געווען - ביז ער האט זיך שוין כמעט נישט קענטעט אויסצוגיין מער - ווען נישט וואס ער דערמאנט זיך פון: 'שלא עשני גוי'!

זעה און פארשטיין אין קוגל: די 'עבודה פון די צדיקים', איז זייער 'צער', אויך זייער פארמינערט אין 'עבודת-השם' - ביז ווי ווייט, ביז ווי ווייט, דאס דערלאנגט - אפיר להמו וואיל איז צו זיין. [רבי נתן ז"ל שרייבט אין 'לפני-העולמות', פסח ט, טו: דער עיקר נפילה וואס דער מענטש פאלט אפ, איז צוליב 'גלות' [גאון] - אז ס'פאסט אים נישט צו טוען אזא 'עבודה' אין 'לאג', בשעת ווען ער האט נאך גארנישט געענדיגט - בעדער יעדן וואס זוכט דעם 'אמת', זאגט ביי זיך אין הארץ: אז צוליב 'איין פונקטעל פון 'איין איינציגן בעטליכער שייך', איז ווערן דאס גאנצע פלאג בכפלי-כפלים - און אזוי ווי דער צדיק וואס האט זיך דערפרייט דורך 'שלא עשני גוי'!]

ו - צוויי סארט פאלאצן

[אות א] זאלסט וויסן: אז ס'איז פארהאן 'צוויי סארט פאלאצן'! - און 'ביינע פאלאצן' זענען [ממש] גלייך, איינס צום אנדערן. אין איינס וואוינט א 'קעניג', א צווייטע איז דעם אנדערן וואוינט א 'קנעכט'! - און זייער באַמדת. אין פארהאן א גרויסן חילוק, צווישן דעם 'פאלאצן פונעם קעניג' און דעם 'פאלאצן פונעם קנעכט'! - גאר פונדעסטוועגן קען מען זיך זייער טוהען זיין צווישן זיי!

ווייל עס איז פארהאן א 'קשר' [קשר] וואס אסאך נפשות בינדען זיך צוזאמען, ביז ס'ווערט פון זיי א 'הויז' און א 'פאלאצן'! - ווייל זיי בינדען זיך צוזאמען איינער מיט נאך איינעם, און נאך איינער מיט אן אנדערן - ביז ס'ווערט פון זיי א 'סוד' [גרויסקייט]! - און נאכדעם ווערט פון זיי א 'אוהל' [געזעצט]! - ביז ס'ווערט אויפגעבויט פון זיי א 'הויז' און א 'וואוינונג'!

און דער 'דאזיגער וואוינונג', איז א 'וואוינונג פארן אמת'! - און ווען מ'דארף זוכן נאך 'אמת', זוכט מען דאס איינעם 'דאזיגן וואוינונג'! - דאס הייסט: איינעם דאזיגן אויבגעדערמאנטן 'קניפ פון

די צוזאמגעבינדענע נפשות, וואס פון זיי ווערט אָט דער 'דאזיגער וואוינונג פארן אַמט', ווי אויבנדערמאנט!

און דערפֿער האט די תורה געהייסן (שמות כג. ב): "אַחרי רבים להטות", "אז ביי א' משפֿט דארף מען גיין נאך רוב דינים" - ווייל וויבאלד עס בינדען זיך צוזאם אסאך מענטשן, געפינט זיך דאָרט זיכער דעם 'אַמט', ווי אויבנדערמאנט!

*

און דאָס איז דער בחינה פון (בראשית טו. כו): "כל הנפש הבאה לבית יעקב" [כל הנפש לבית יעקב הבאה מצריקה שבעים], "אלע נפשות פון יעקב'ס שטוב וואס זענען געקומען קיין מצרים" [זענען געווען זיבעציג נפשות] - דאָס הייסט: אז פון די [איינציגע] 'נפשות', איז געווארן דערפון 'בית יעקב'! אז גאנצע שטוב פון יעקב] - דאָס הייסט: א' וואוינונג'ס פלאץ, צום 'אַמט', וואס דאָס איז די בחינה פון 'יעקב', ווי עס שטייט (מירכ. ו. ט): "תתן אמת ליעקב".

[אות ב] אָבער זאלסט וויסן: אז אנטקעגן דעם [קניפ פון אמת], איז פארהאנען א' קניפ פון רשעים' - אז עס נעמען זיך צוזאם אסאך 'נפשות פון רשעים', און ס'ווערט פון זיי א' שטוב' און א' וואוינונג' צו דעם 'שקר'.

און אויף דעם וואָרט דער נביא (ישעיה ח. יב): "לא תאמרון קשר לכל אִשֶׁר יאמר העם הזה קשר", "איר זאלט נישט זאָגן א סאיז א בונד, אויף אלעס וואס דער פאלק זאָגט אז סאיז א בונד" [רשעים' אויף א בונד פון רשעים' זאָגט נישט די תורה 'אחרי רבים להטות'] - ווייל (סנהדרין כו. א) "א בונד פון רשעים, ווערט נישט גערעכנט".

און אויף דעם שטייט (שמות כג. ב): "לא תהיה אחרי רבים לרעת", דו זאלסט נישט נאכגיין נאך 'רוב דינים' אויף שלעכטס [אז ביי שלעכטס גייט מען נישט נאך רוב].

[אות ג] און: צווישן די צוויי אויבנדערמאנטע סארט 'בתים' [שטיבער פון 'אמת' און 'שקר'], קען מען זיך טועה זיין - דאָס הייסט: צווישן דעם 'אַמת' מיטן 'שקר'! - ווייל דער 'שקר' פראַבירט זיך צו פארגלייבן צום 'אַמת'! [אז ס'זאל אויסקומן די זעלבען - ווייל אויך דאָרט איז פארהאן א' בונד' פון 'אסאך נפשות' צוזאמען, און דער מענטש קען זיך נאָרן, און ער ווייסט נישט וואו דער אַמט איז, און צו וואו ער זאל זיך דערנענטערן!]

און זאלסט וויסן: אז דורך די 'מצוה פון פֿידוין שבועות', איז מען זוכה צו פארשטיין [די חילוק] צווישן די 'צוויי דאזיגע אויבנדערמאנטע שטיבער', צווישן 'אַמת' און 'שקר', צווישן א' קעניג' און א' קנעכט'.

ווייל 'שקר' איז די בחינה פון א' קנעכט', די בחינה פון 'ארוור' - די בחינה פון (בראשית ט. כח): "ארוור קנען עבד עבדים" [וכו, "פארשאלטן זאל זיין קנען, א עבד צו עבדים" [זאל ער זיין].

*

עלילים לתרופה, אור ליום ו' ערב שבת הקדש ויגש תקפ"ו: וואס זאל איר זאָגן מיין ברודער, אביסל ווייסט וואס טוט זיך אין מיין האַרץ, מער פון דעם קען מען נישט ערקלערן סבתא.

אויב דו וויסט דעם 'קודמת האמת', "אם תבקשהו כסף וכמתמונים תחשבה" (משלי ב. ד), "אויב דו וועסט דאָס זוכן אזוי ווי מ'זוכט זילבער, און אזוי ווי מ'זוכט באהאלטענע אוצרות וועסט דאָס זוכן" - זאלסטו זוכן דעם 'אַמת' אינעם 'פלאַץ פונעם אַמת' (ווי אויבנדערמאנט), וואס דאָס ווערט געבעניט דורך 'אנשי אַמת', דורכן 'בעל אַמת'.

"אז תבין וראתה, ודעת אליקים תמצא" (שם ספוק ה), "דענסטמאל וועסטו פארשטיין 'דיראחשים', און דאָס 'געטליכע וויסנשאפט' וועסטו געשען".

און זיכער ווייסט און דו פארשטייט וואס איר בין דיר מרומ - ווייל דעם ענין פון דעם 'פלאַץ פון אַמת', איז אביסל ערקלערט אין סוף 'ספורי מעשיות' [ווי אויבנדערמאנט] - אָבער באמת ווייסט אָרטנישט. (זעג נאך אין ליקוטי תלמות, ברמת השחר ג. א)

ה'כ"ד מוה"ר"ן סו (צום שיחה פון די 'צוויי סארט פלאַץ', אין סוף 'ספורי מעשיות': ווען מען דינט השם יתברך, און ס'איז נאך אלץ און די בחינה פון 'עבד' (זעה ליקוטי מוה"ר"ן ח"ב תורה ח) - איז מען נאך אלץ אין די בחינה פון 'ארוור' חסיד'ש'.

און ס'איז פארהאן ביי די קודשית, א בחינה פון 'עבד', דאָס איז די בחינה פון (דברים לד. ה): והשע א: או: "משה עבד ה'".

און זאלסט וויסן: אז ס'איז פארהאן א מצוה, וואס דורך איר גייט מען ארויס פון די בחינה פון 'עבד' - דאָס איז די 'מצוה פון פֿידוין שבועות'.

ז - די צוויי סארט 'שכל'

זאלסט וויסן: אז ס'איז פארהאן 'צוויי סארטן שכל'! - דאָס זענען די צוויי בחינות פון 'אחור' און 'קדם' (זעה ליקוטי מוה"ר"ן ח"א כא).

דאָס הייסט: אז ס'איז פארהאן אַזא סארט 'שכל' וואס דאָס קומט אָן צום מענטש לויטן 'צייט', און ווי מער עלטער ער ווערט, ווייסט ער מער.

ווי עס שטייט (איוב לב. וז): "מיים ידברו [ורב שנים ידעו חקמה]", "די טעג דערדן" [די טעג פונעם מענטש, זיין עלטערמיט - מאכט אז ער זאל נעדן, [און די פילע יאָרן] זענען אים מודיע דאָס קלוגשאפט].

און דער 'דאזיגער' שכל' - דאָס איז די [ערשטע אויבנדערמאנטע] בחינה פון 'אחור', וואס דאָס קומט אָן מיט א' שפעטערע צייט'. ווייל צו דער 'דאזיגער שכל', דארף מען האָבן 'צייט'.

אָבער עס איז פארהאן א [אנדערער סארט] 'שכל', וואס דאָס קומט אָן צום מענטש, מיט א' גרויסן שפע, מיט א' גרויסן שגעלקייט, ווייניגער פון א סעקונדע - ווייל דאָס איז 'למעלה ממוזון', 'העכער פון די צייט', און מען דארף נישט האָבן צום 'דאזיגן שכל', קיין שום 'צייט'.

און דער 'דאזיגער שכל' - דאָס איז די [צווייטע אויבנדערמאנטע] בחינה פון 'פנים' [קדם]. דאָס איז די בחינה פון 'יעקב', די בחינה פון 'אַמת', ווי עס שטייט (תהלים כד. ח): "[זה דור דורישן] מבקשי פניו יעקב סלה", "[דער דאזיגער דור וואס טוען די גוטע מעשים וואס שטייט דאָרט אויסקענענט], זיי זענען ראוי צו זוכן זיין פנים דו גאט, און זיי ווערן אנגערופן די קינדער פון 'יעקב', ביז אייביג".

ח - סגולה [רפואה] פאר 'פאקן' [שווארצע פאקן]

[אות א] נאך שבת פרשת ויחי, האט רבינו ז"ל געזאָגט: [אז] אינעם 'דאזיגן' שלש-סעודות' - איז מיר באוואוסט [תגלה] געוואָרן, די 'סגולה' [רפואה] פאר די [קרענקע וואס הייסט] 'פאקן' [שווארצע פאקן] - וואס איז געווען זייער מסוכן'דיג, און איז שוין ברויח'שעס מער נישט פארהאן היינט - דאָס איז נישט 'ווינט פאקן' וואס מ'רופט היינט 'שטיקענפאקס' [בלע"ז].

אז מ'זאל מען 'קרייד' [זיין פון היינט'ע ערד]! - און דריי מאל מער ווי דאָס וואס פונעם 'קרייד', זאל מען נעמען 'זיין' [פון געוואקסן און בלומען]! - און פון ביידע [זייפן] צוזאמען, זאל מען מאַכן א 'באד' אָפצובאָרן דעם קינד' - און מ'זאל דאָס מאַכן גלייך ווען דאָס קינד הייבט אָן צו ברענגן און אנגעהיץט ווערן דערפון! - און דאָס וועט בעזרת-השם העלפן, אויב די גזירה איז נישט אזוי שטארק! - אָבער אויב די גזירה איז חסיד'ש'לום שטארק, וועט דאָס זאָן נישט העלפן!

[אות ב] און רבינו ז"ל האט געזאָגט: אז די 'פאקן קרענק', איז געוואָרן צוליב דעם 'חטא-העגלו' - און ס'איז שווער צו פארשטיין דעם דאזיגן זאך: עס איז דאָך ביי די אנדערע פעלקער אויך פארהאן דעם דאזיגן קרענק? - [דאָס הייסט: אז 'חטא-העגלו' איז דאָך גאר שייך ביי אידן? איז פארהאן אזוי ביי זיי אויך פארהאן דעם דאזיגן קרענק?].

נאָר עס שטייט אין מדרש' (בראשית-רבה פח. א): "אז ס'וואלט געדארפט זיין, אז די פעלקער זאלן נישט האָבן קיין שום קרענק! וויבאלד ס'קומט זיך זיי 'עלמ'תיהו' פאר זייער תלמן] - נאָר ביי זיי זאלן זיך נישט שטעפענען און רייצן מיט די אידן [ווי עס שטייט (תהלים לט. ט): 'חרפת

גבל אל תשימני" - דוד המלך בעט זיך: "דעם שאנד פונעם שלעכטן מענטש וואס ער פארשעמט מיר, זאלסטו מיר נישט געבן!" - דעריבער האט מען זיי געגעבן אלע קרענקע וואס אידן האבן!

און אזוי-ווי רש"י ערקלערט אויפן [אויבגערמאנטן] פסוק: "הרפת גבל אל תשימני" - דעם שאנד פונעם שלעכטן מענטש וואס ער פארשעמט מיר, זאלסטו מיר נישט געבן] - "ברענג אויך אויך אים [דעם שלעכטן מענטש], 'קרע' און 'וויטאג'! קדי זיי זאלן מיר נישט קענען זאגן [און פארשעמען] 'עסט ווערסט געשלאגן מיט קרענק און אונז נישט'! - און די 'דאזיגע תפלה' פון 'דוד המלך' האט גורם געווען, אז מ'זאל געבן פאר די פעלקער, 'וסיורים' און 'קרענק'!"

און נאך איז שווער לבאורה: ס'איז דאך זיכער אויך געווען פארן 'חטא העגלי', דער דאזיגער קרענק?

נאר מוזס איז דאס נישט געווען אזא שווערע קרענק; דאן זענען די 'פאקן' געווען, צוליב די בלוט וואס די קינד זייגט פון זיין מאמע, ווי ס'איז באוואוסט פאר די 'חכמי הרופאים' - אבער דאס איז נאך דאן נישט געווען אזא שווערע קרענק, אז ס'זאל זיין מסופן צו שטארבן דערפון חס'ושלום, אזוי-ווי עיצט. און דאס איז געווארן צוליבן אויבגערמאנטן זינד [פון 'חטא העגלי'].

[אות ג] אויך איז דאס אביסל מרומז אין 'ספר ירמיה', דאך ווערט אויך אלעס מרומז אינעם זעלבן פסוק (ב, כב): "גם פי תכבסי בנחור, ותרחי לך בורית, נכתם עונך לפני", "אפילו ווען דו וועסט זיך וואשן מיט 'קרייד', און דו וועסט דיר מערן 'יוד' - איז דו דו זינד פארט געצייכנט פאר מיר".

זאגט רש"י: "[עונך, דוין זינד] אויפן 'זינד פונעם עגלי'. נתר: דאס טייטש אויך לע"ז [פראנצויזיש איריש]; 'קרייד'. בורית: זיך. (מוקם אויס: אז דא איז מרומז די סוד פונעם אויבגערמאנטן 'סגולה', וואס דאס מוקם נאך פונעם 'חטא העגלי'. דאס איז זיך צו וואשן מיט 'קרייד', און צו פארמערן 'זיך'), און פארשטיי ווארטנדור:

(זעה נאך וועגן 'פאקן': שיחות הר"ן חפ"ט, חיי מוה"ר פ"ב; לקוטי פתילות ח"א סג; ומימחברות ח"א ט, אג"י הרב"ר; שיחות וספורים מרבנו ז"ל ל"ד).

ט - א מעשה פונעם רבי'ס יונגע יאהרן:

אינגאל איז מען געקומען צו אים מיט א 'פדיון', אז ער זאל מתפלל זיין אויף א קינד מיטן נאמען: "ש'רה אסתר בת יהודית". און ער האט געזאגט: "אז זי וועט שטארבן!" - און אזוי איז טאקע געווען. ובאלו התבות "מתה" ו"באש" נתגלה לו זאת. "מתה" ו"ב'א'ש", ראשיתבות: ש'רה אסתר בת' יהודית, וי, מתה. השם ישמרנה.

האט ער געזאגט: אז ער האט דאס געוואוסט פון די 'הייליגע תורה', ווייל ער האט דעמאלס געזעהן א פסוק (שמות ז, כא): "והדנה אשך ביאר מתה ובאש", און ביי די דאזיגע ווערטער: "מתה ובאש", איז אים דאס נתגלה געווארן. ווייל די ווערטער: "מתה" ו"ב'א'ש", איז די ראשיתבות: פון דאס קינד'ס נאמען: ש'רה אסתר בת' יהודית, וי, מתה - השם יתברך זאל אויב אפהיטן.

י - ער האט אנגעווארנט פאר זיינע מענטשן

ער האט אנגעווארנט פאר זיינע מענטשן: אז אויב ס'וועט זיך זיי חס'ושלום טרעפן אן אומרייקייט אין קדושה זאל מען גלייך מתקיימדי גיין אין מקוה זיך צו טובל'ן!

ווייל דורך די 'פאסירונג' חס'ושלום, ווערט דערפון וואס ס'ווערט דערפון, דעריבער איז זייער גוט: אז נאך פאר עס הייבט עפעס אן צו געשעהן דערפון חס'ושלום - זאל זיך דער מענטש מקדים זיין און זיך טובל'ן און רייניגן.

און ער האט זייער אנגעווארנט: "אז דער מענטש זאל זיך בכלל נישט דערשרעקן דערפון!" - ווייל די זאגן און מרה'שחורה אויף דעם זאך, טוט זייער זייער שעדיגן.

און ספעציעל נאכדעם וואס ער האט שוין אנטפלעקט די דאזיגע 'צען קאפיטלעך תהלים' [מיומ-הכללי] וואס זענען מסוגל צו פאררעכטן דעם דאזיגן זינד [פון פסם-הברית] - דאס זענען: ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, מ"ה, מ"ח, קל"ז, מ"ן - ווי ס'איז שוין לאנג ערקלערט אין די געדרוקטע ספרים [לקוטי מוה"ר ח"א רות ח"ב צב, ספר המדות, קרי ח"ב, שיחות הר"ן קמא, חיי מוה"ר ז"ל רכה].

דעמאלס האט ער געזאגט: אז ווער ס'וועט זוכה זיין דאס מקיים צו זיין, צו זאגן די דאזיגע אויבגערמאנטע 'צען קאפיטלעך תהלים' [מיומ-הכללי], אין זענעם טאג וואס דאס וועט אים חס'ושלום פאסירן - וועט דאן זיכער פארראכטן ווערן זיין זינד, און ער דארף זיך מער נישט זארגן!

און זיין עיקר כוונה איז געווען: אז דער מענטש דארף זיך בכלל נישט דערשרעקן און זיך פאררעכטן פון אזעלכע זאכן, און ער זאל בכלל נישט טראכטן קיין מחשבות אין דעם זאך!

נאר ער זאל זיין ווי א גיבור חיל, צו שטיין קעגן זיין תאוה, און ער זאל זיך אינגאנצן מסיח דעת זיין דערפון, און זיך בכלל נישט דערשרעקן. און "דער באשעפער וועט טוהן וואס איז גוט אין זיינע אויגן" [עלפי שמואל"ב ז', ג], וואס ער וויל.

און מען דארף זיך זייער זייער שטארקן מיט שמחה שטענדיג, און ער זאל בכלל נישט ווערן געפאלן ביי זיך, פון קיין שום זאך אויף דער וועלט, אפילו אויב עס וועט איבערגיין אויף אים קאטש וואס ס'זאל נאר זיין.

און אויב ער וועט זיין שטארק ביי זיך, און ער וועט זיך בכלל נישט דערשרעקן, און ער וועט גארנישט טראכטן קיין 'מחשבות' (וואס מ'רופט דאס: 'איבערשטאנט'), און ער וועט גיין מיט זיין תמימות מיט שמחה - וועט ער צום סוף זוכה זיין אריבערצוגיין אויף אלעס בשלום.

און די דאזיגע זאכן, קען מען נישט ערקלערן שריפטלעך. "וערום יבין לאשורו" [משלי יד, טו]. "און א קלוגער מענטש פארשטייט וואס ס'איז ריכטיג פאר אים".

יא - דער בן-מלך וואס איז דערווייטערט געווארן פון זיין טאטן

נאך א מעשה, וואס דער רבי האט דאס דערצייילט אין 'שבת הנוכה', און דאס איז פארגעסן געווארן:

פון א בן-מלך וואס איז דערווייטערט געווארן פון זיין טאטן וכו', און ער האט זיך זייער זייער געבענקט וכו' וכו'.

און ס'איז אים אנגעקומען א בריוו פון זיין טאטן, און ער האט זיך זייער געטשאטשקעט דערמיט, און ער האט זיך נאך אלץ זייער געבענקט. און ער האט געבענקט: "אז זיין טאטע זאל אים כאטש דערלאנגען זיין האנט!" - און אויב זיין טאטע וואלט אים דערלאנגט זיין האנט - וואלט ער דאס געהאלטן און געקוישט.

נאכדעם האט זיך דער בן-מלך מיישב געווען: "דער דאזיגער פתב, איז דאך, דאס 'האנט' שריפט פונעם קעניג אליינס - אויב אזוי, איז דאס דאך דאס 'האנט פונעם קעניג' וכו' וכו'".

(דאס אלעס איז נישט געשריבן געווארן ריכטיג, ווייל דאס איז פארגעסן געווארן - ווייל ס'איז נישט געשריבן באצייטנטס.)

- ונטשלם שבת לאל בורא עולם -

ההגדרה נתרמה להצלחת דוד בן ברכה בת שבע וזוגתו חיה בת שבע בת פעשא איידל נא להתפלל שיצליחו בכל הענינים די הגרלה אויף דאס ווארט 'מלך' איז פארגעקומען פרשת אמור אנהייב וואך

די געווינער זענען
הילד מרדכי אלעזר פרידמאן
הילד נחמן דוב האלפרין
הילד שמעון מרובסקי
הילד אלעזר יאראוויטש
די מתנה קען מען באקומען
ביי ר' וואל יאראוויטש הי"ו

די שיחות פון נאך סיפורי מעשיות - (2)

- עס איז זייער טייער דאס וואס דער צדיק גייט און די הויכע וועלטן
- ט.** ווער וואוינט אין די צוויי פאלאצן?
 אין ביידע וואוינען קנעכט
 אין ביידע וואוינען קעניגן
 אין איינע וואוינט א קעניג אין איינע א קנעכט
- י.** איז דא א חילוק צווישן די צוויי פאלאצן?
 זיי זענען אויס די זעלבע
 באמת איז דא גרויסע חילוק צווישן זיי ביידע
 ביידע תשובות זענען ריכטיג
- יא.** דורך וועלכע מצווה זאגט אונז דא דער רבי, איז מען זוכה צו וויסן די חילוק צווישן זיי?
 ציצית
 תפילין
 פדיון שבויים
- יב.** וואספארא סגולה זאגט דער רבי אויף פאקין ר"ל?
 מימאכט א באד פאר די קינד מיט קרייד און דריי מאל אזויפיל זייף
 מימאכט א באד פאר די קינד מיט זייף און דריי מאל אזויפיל קרייד
 מימאכט א באד פאר די קינד מיט קרייד און צוויי מאל אזויפיל זייף
- יג.** פון וואס איז געקומען די קרענק ביז א סכנה ר"ל?
 פון נישט א קלארע לופט
 פון געוויסע עסן
 פון חטא העגל
- יד.** וואס זענען די צעהן קאפיטלאך תהלים וואס ווערן אנגערופן תיקון הכללי?
 ט"ו, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"י.
 י"ג, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"י.
 ט"ו, כ"ו, ל"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"י.
טו. פארוואס איז נישט גוט אראפגעשריבן די מעשה וואס דער רבי האט דערציילט שבת הנוכה?
 ווייל דער רבי האט עס דערציילט נאר מיט רמזים ווייל מיהאט עס נישט גלייך אראפגעשריבן
 ווייל מיהאט עס לכתחלה נישט קלאר אראפגעשריבן
- טז.** וואס לערנסטו זיך פון די ביסל וואס עס שטייט יא אראפגעשריבן?
 ווי שטארק מיקען זיך מחיה זיין מיט א ספר (כתב פון מלך)

- א.** וואס דערציילט אונז דער רבי? אז ס'איז געווען א צדיק וואס ס'איז געפאלן אויף אים?
 עצבות - טרויער
 כבוד - שווערקייט
 עצבות וכבודות גדול - א גרויסע טרויער און שווערקייט
- ב.** וואס האט אים דער בעל דבר געטראפן אין יעדע שמחה?
 עצבות
 גאוה
 שקר
- ג.** וואספארא שמחה האט ער ביים סוף געטראפן וואס איז נישט געלונגען פאר'ן בעל דבר עס צו צושטערן?
 אז ער האט געטוהן א גרויסע מצווה
 אז ער האט געלערנט אסאך שעות
 אז דער בעשעפער האט אים נישט געמאכט א גוי - שלא עשני גוי
- ד.** צו וועלכע שמחה איז דער צדיק אנגעקומען דורך דעם?
 צו די שמחה פון א חתונה
 צו די שמחה וואס משה רבינו האט געהאט ביי מתן תורה
 צו די שמחה וואס משה רבינו האט געהאט ווען ער האט מקבל געווען די לחות
- ה.** וואו ווייט איז דער צדיק געפליגן אין די הויכע וועלטן בשעת ער איז געווען פרייליך?
 ווי איין האר
 ער האט זיך בכלל נישט געריט
 אפאר טויזענטער מייל
- ו.** איז דער צדיק אראפ די זעלבע וועג וואו ער איז ארויף?
 יא
 ניין
 דער רבי רעדט נישט דערפון
- ז.** צו וואו איז דער צדיק אנגעקומען ווען ער איז אראפ דא אויף דער וועלט?
 פונקט צו די זעלבע פלאץ וואו ער איז פריער געווען
 מיט אפשר א האר געריקט פון דער פלאץ וואס ער איז פריער געווען
 אפאר טויזענט מייל ווייט פון וואו ער איז פריער געווען
- ח.** וואס זאגט אונז דער רבי האט מען אים געוואזן מיט דעם?
 אז א צדיק קען אנקומען צו הויכע וועלטן
 אז עס איז זייער טייער יעדע ריר וואס א מענטש רירט זיך אויף דער וועלט פארן אויבערשטן

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5-3333-72

1-518-329-9149 646-518-1095

האט אויסגעשריגן מיינט אַוודאי זאָ יעדן איינציגן איד, אין אלע זיינע מצבים. ווייל אפילו א איד זאל געבן נאר א קליין בענק צום באשעפער, ער רוקט זיך מיט א קליינע תנועה צום אויבערשטן מיט דעם אליין קען ער זייער נאנט ווערן צום באשעפער.

דער אויבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין זיך צו רייניגן און הייליגן דורך די מצוה פון ספירת העמר, און זוכה זיין צו מתן תורה וואס זאל ממשיך זיין אויף אונז גרויס רחמנות און חסדים און די גאולה שלמה בקרוב, אמן.

האָפן דערצו. גאר אסאך מאל געשעט אז א אידיש קינדער וויל זיך מקדש זיין, ער וויל אנהייבן א נייע בלאט נישט געדענקען וואס איז געווען מיט אים בעפאר, אָבער דער יצר הרע וויל אים נאר אַראַפּוואַרפן און אים מייאש זיין, דאַרף ער אָבער ווייטער זיך אַנהאַלטן און וואַרטן און ציילן מיט עקשנות ווען עס וועט קומען די מינוט און ער וועט זוכה צו וואס יעדער איד קען זוכה זיין "זיין אן ערליכער איד".

מיר דאַרפן געדענקען - אין די טעג וואס מיר ציילן און וואַרטן אויף אונזער ישוועה - וואס דער הייליגער רבי האט געשריגן מיט א הויף קול: "גיוואלד! זייט אייך נישט מייאש!". דאס האט דער רבי אויסגעשריגן פאר אלע דורות שפעטער, אז קיין יאוש איז נישט פארהאן פאר קיין שום איד. ווייל פאר יעדן איינעם דאכט זיך אז דער רבי האט נישט אים געמיינט מיט די ווערטער, איך האב אַזעלכע מאַדנע און גראַבע נסיונות, וואס לאַזט מיר נישט בשום אופן ווערן נאנט צום אויבערשטן. אַזעלכע דמיונות דרייט זיך ביי גאר אסאך קינדער אין קאפ.

דער אמת איז אָבער אז דער געשריי וואס דער רבי

גלייך אויף! דו ביסט דאך א ברסלב'ער אינגל! דו דאַרפסט נאר קלאר וויסן ביי דיר וואס די תשובה איז, אזוי וועסטו זיך צוביסל'ך צאָגעוואוינען וויאזוי דאס אַרבעט. עס ווערט גרינגער בעזר השם ווי פער וואכן פֿען גייט אריין אין דעם.

אזוי ווי אסאך קינדער האבן זיך יעצט איינגעשריבן אין טעל-ליין צו ענטפערן די בענינות. א חלק קינדער ווערן אביסל צעמישט, ווייל ווען דער טעלעפאן גיבט אן אויסוואל צו ענטפערן די תשובות איז עס נישט אויף די זעלבע סדר פון די דריי תשובות וואס פֿען זעט אויף דעם צעמל, דער טעלעפאן קען צעמישן די דריי תשובות אויף אן אנדערן סדר. ווער נישט דערשראקן, געבט נישט

עס איז בודאי זא דא!

